

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 6Sžr/12/2016  
Identifikačné číslo spisu: 3015200611  
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017  
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200611.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: N. C., bytom T., zastúpenej JUDr. Gabrielom Privitzerom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 3, 971 01 Prievidza, proti odporcovi: Okresný úrad Prievidza, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Mariánska 6, 971 01 Prievidza, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. OU-PD-PLO-2015-000511-0042378-340-D zo 16. júla 2015, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 14Sp/26/2015-18 z 10. novembra 2015, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 14Sp/26/2015-18 z 10. novembra 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozhodnutia aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. OU-PD-PLO-2015-000511-0042378-340-D zo 16. júla 2015, ktorým rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. <. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z.z.“), že navrhovateľka nespĺňa podmienku ustanovenú v § 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z. na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu k parcele č. 138a pasienok o výmere 8.616 m<sup>2</sup> v k. ú. S.. Rozhodnutie odôvodnil tým, že spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 6972/20400 na tejto nehnuteľnosti pôvodný vlastník D. M. odpredal Stredoslovenským kameňolom a štrkopieskom, PR Žilina na základe kúpnej zmluvy č. 317/MP/II.-1/c z 15. mája 1980 za kúpnu cenu v sume 1.176,90 Kčs.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa podanou žiadosťou domáhala vrátenia spoluvlastníckeho podielu na pozemku, ktorý mal patriť jej právnomu predchodcovi D. M.. Až v

roku 2013 do zápisnice konkretizovala ako reštitučný dôvod vyvlastnenie bez náhrady. Existencia tohto dôvodu však nebola preukázaná. Ďalej konštatoval, že právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní sám uviedol, že tento zákonom stanovený dôvod na vrátenie vlastníctva tu neexistuje.

Krajský súd dôvodil, že z predložených dôkazov vyplynulo, že predmetný spoluvlastnícky podiel nebol právnomu predchodcovi navrhovateľky vyvlastnený, keď D. M. uzavrel so Stredoslovenským kameňolom a štrkopieskom, Žilina kúpnu zmluvu, na základe ktorej ho predal za cenu v sume 1.176,90 Kčs. Uvedený listinný dôkaz nebol zo strany navrhovateľky kvalifikovaným spôsobom spochybnený a vzhľadom na uvedené tu nebol žiaden dôvod na tento listinný dôkaz neprihliadať. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že ak by uvedená kúpna zmluva nebola uzavretá, tak by následne došlo k vyvlastneniu za náhradu tak, ako tomu bolo u iných spoluvlastníkov tejto pozemnoknižnej parcely. Samotná skutočnosť, že navrhovateľka nemala o tejto zmluve vedomosť a pôvodne mala za to, že k strate vlastníctva jej právneho predchodcu došlo vyvlastnením, nie je dôvodom, ktorý spochybňuje tento listinný dôkaz.

Poukázal aj na to, že nebolo vecou správneho orgánu dokázať, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi právnym predchodcom navrhovateľky a štátom, ako uviedol na pojednávaní právny zástupca navrhovateľky, ale je vecou navrhovateľky, ako oprávnenej osoby, aby preukázala, že tu existuje dôvod na navrátenie vlastníctva stanovený v ust. § 3 zákona. Samotné, včasné podanie žiadosti oprávnenu osobou totiž samo o sebe nezakladá právo na navrátenie vlastníctva a je potrebné, aby bola zistená existencia niektorého zo zákonných dôvodov stanoveného v ust. § 3 zákona. Samotný právny zástupca navrhovateľky sa však vyjadril tak, že tu takýto dôvod daný nie je.

Záverom krajský súd uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti neprešlo na štát v dôsledku vyvlastnenia ako správne konštatoval odporca, ale na základe kúpnej zmluvy. S poukazom na uvedené krajský súd konštatoval, že odporca dospel na základe vykonaného dokazovania k správnomu záveru, že nebol dôvod stanovený v ust. § 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z. pre navrátenie vlastníckeho práva k pozemku. Existenciu iného dôvodu podľa § 3 zákona navrhovateľka ani netvrdila. Odporca teda vec správne právne posúdil a správne vo veci rozhodol.

Krajský súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p., keď navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu. Zároveň rozhodol o povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 35,- Eur podľa položky č. 10 písm. e) prílohy k zákonu č. 71/1992 Zb.

## II.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní okrem priebehu doterajšieho konania uviedla, že otec navrhovateľky D. M. nikdy nehnuteľnosti, ktoré vlastnil, nepredával a predmetnú parcelu č. 138a nikdy nepredal kúpnu zmluvou z 15. mája 1980 pod č. 317/MP/II.-I/c a taktiež neprevzal nikdy ani kúpnu cenu vo výške 1.176,90 Kčs. Podľa názoru navrhovateľky krajský súd sa zaoberal len kúpnu zmluvou, no tak ako ani odporca neskúmal pravosť podpisu D. M., nakoľko nebol problém, aby mu tieto parcely boli zobraté. Taktiež nikde nebolo preukázané, že peniaze, ktoré mal dostať ako kúpnu cenu, tieto prevzal a odovzdal svoje nehnuteľnosti.

Navrhovateľka ďalej poukázala na tvrdenie krajského súdu v odôvodnení rozsudku, že právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní uviedol, že zákonom stanovený dôvod na vrátenie vlastníctva neexistuje. V inej časti odôvodnenia je konštatované, že právny zástupca navrhovateľky uviedol, že nebohý D. M. za svojho života žiadne svoje nehnuteľnosti nepredával, naopak, ich skupoval. Podľa navrhovateľky správny orgán sa mal vysporiadať aj s pravosťou podpisu D. M. na predmetnej zmluve, či táto bola skutočne uzavretá.

Záverom navrhovateľka konštatovala, že krajský súd pri rozhodovaní zle vyhodnotil zistený skutkový stav odporcom, ako aj zistené dôvody na pojednávaní pred krajským súdom dňa 10. novembra 2015, v

dôsledku čoho je predmetné rozhodnutie zmätočné.

III.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 19. januára 2016 stručne poukázal na svoje dôvody uvedené v rozhodnutí, na ktorých trvá, nakoľko navrhovateľka nespĺňa podmienku ustanovenú v § 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z. Podľa názoru odporcu kúpna zmluva získaná z archívu, podpísaná obidvoma zúčastnenými stranami nadobudla právoplatnosť, a preto správny orgán nemá dôvod skúmať ani spochybňovať pravosť tejto listiny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) <. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 <., <. O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní, pričom ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 <. O.s.p.).

Podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z.z., tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

a) výroku o prepadnutí majetku, prepadnutí veci alebo zhabaní veci v trestnom konaní, prípadne v trestnom konaní správnom podľa skorších predpisov, ak bol výrok zrušený podľa osobitných predpisov,4) <.

b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. <. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. <. o novej pozemkovej reforme,

c) postupu podľa § 453a Občianskeho zákonníka alebo podľa § 287a zákona č. 87/1950 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení zákona č. 67/1952 Zb.,

d) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov,

e) vyhlásenia zmluvy o postúpení pohľadávok pre prípad vystaňovania (tzv. renunciačné vyhlásenie),

f) toho, že občan zdržiavajúci sa v cudzine nehnuteľnosť zanechal na území Slovenskej republiky alebo ktorého majetok prešiel na štát podľa zákona č. 183/1950 Zb. <.o majetku zanechanom na území Československej republiky osobami, ktoré optovali pre Zväz sovietskych socialistických republík a presídlili na jeho územie,

g) zmluvy o darovaní nehnuteľnosti uzavretej darcom v tiesni,

h) dražobného konania uskutočneného na úhradu pohľadávky štátu,

i) súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila za neplatnú zmluva o prevode majetku, ktorou občan pred

odchodom do cudziny previedol vec na iného, ak dôvodom neplatnosti bolo opustenie republiky, prípadne uznanie takejto zmluvy účastníkmi za neplatnú; v takom prípade je oprávnenou osobou nadobúdateľ podľa uvedenej zmluvy, a to aj ak táto zmluva nenadobudla účinnosť,

j) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,

k) odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni,

l) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená,

m) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,

n) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady,

o) prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu,

p) politickej perzekúcie<sup>5)</sup> < alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody,<sup>6)</sup> <.r) odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov,<sup>7)</sup> <.

s) prikázania do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. <. o pomoci roľníkom pri uskutočňovaní poľnohospodárskeho výrobného plánu alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. <.o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,

t) prevodu na štát spoločne užívaných singulárnych lesov a lesných družstiev, ak členmi družstva boli aj fyzické osoby; na prevzatie tohto majetku sa použijú osobitné predpisy.

Predmetom odvolacieho konania v posudzovanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. OU-PD-PLO-2015-000511-0042378-340-D zo 16. júla 2015, ktorým rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., že navrhovateľka nespĺňa podmienku ustanovenú v § 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z. na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu k parcele č.138a pasienok o výmere 8.616 m<sup>2</sup> v k. ú. S.. Kľúčovým pre posúdenie uplatneného nároku navrhovateľkou bola uzatvorená kúpna zmluva, ktorou právny predchodca navrhovateľky D. M. previedol vlastnícke právo k dotknutej nehnuteľnosti na štát.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania navrhovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu. Preto sa s ním stotožňuje považujúc pritom za nadbytočné opakovať pre účastníkov známe fakty a skutkové okolnosti prejednávanej veci.

Zákon č. 503/2003 Z. z. je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne stanovenom rozhodnom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Zákon č. 503/2003 Z. z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. a § 37 a 39 zákona SNR č. 330/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria a b) lesný pôdny fond (§ 1 zákona).

Navrhovateľka si uplatnila reštitučný nárok žiadosťou postúpenou dňa 22. decembra 2004 na správny orgán Slovenským pozemkovým fondom, regionálnym odborom Prievidza na vydanie pozemkových nehnuteľností v k. ú. S.. V prejednávanej veci bolo medzi účastníkmi konania sporné uzatvorenie kúpnej zmluvy č. 317/MP/II.-1/c z 15. mája 1980 medzi D. M. a Stredoslovenským kameňolom a štrkopieskom, PR Žilina za kúpnu cenu 1.176,90 Kčs, ktorá vylučovala vyvlastnenie nehnuteľnosti štátom na základe rozhodnutia Okresného národného výboru, odboru územného plánovania v Prievidzi č. ÚP 651/81- Sv zo 4. mája 1981 na žiadosť Slovenských kameňolomov a štrkopieskov Žilina pre príjazdovú cestu do výroby, ktoré by zakladalo právny dôvod na navrátenie vlastníctva a uplatnenie reštitučného nároku na základe predtým navrhovateľkou uvádzaného dôvodu v ust. 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z.

Odvolací súd sa na tomto mieste stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že navrhovateľka nespĺňa podmienky reštitučného nároku v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 3 ods. 1 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z., ktoré najskôr uviedla samotná navrhovateľka. Právny zástupca navrhovateľky neskôr v priebehu konania zmenil túto argumentáciu a uviedol, že nejde o reštitučný titul v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., ale poukázal na skutočnosť, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo, pričom napadol pravosť podpisu prevodcu, t.j. D. M. a poukázal na nevyplatenie kúpnej ceny. V podanom odvolaní rovnako namieta tieto skutočnosti s tým, že ani správny orgán, ani krajský súd sa uvedeným nezaoberali.

Odvolací súd konštatuje, že predmetom súdneho prieskumu je posúdenie, či navrhovateľka spĺňa podmienky na navrátenie vlastníctva dotknutých nehnuteľností, resp. či je tu daný niektorý z dôvodov vymedzených v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., pričom dospel k záveru, že nie je naplnený ani jeden z tam vymedzených reštitučných titulov. Vyššie uvedené vyvlastňovacie rozhodnutie sa netýkalo dotknutej nehnuteľnosti navrhovateľky, nakoľko pred vydaním rozhodnutia bola uzavretá kúpna zmluva. Neopodstatnená je námietka navrhovateľky, týkajúca sa nesúhlasu so záverom krajského súdu, že predmetná kúpno-predajná zmluva bola uzavretá platne. Podľa názoru odvolacieho súdu, skúmanie platnosti predmetnej zmluvy, t. j. či bola podpísaná predávajúcim, nepatrí do kompetencie v danom prípade správneho orgánu, ale do kompetencie všeobecného civilného súdu v rámci civilného procesu. Nepochybil preto správny orgán, keď sa touto otázkou nezaoberal a samotná navrhovateľka nepreukázala, že si túto otázku riešila alebo rieši cestou príslušného všeobecného súdu.

V rámci reštitúcie v súvislosti s uzatvorenou kúpnu zmluvou prichádza v rámci reštitučných nárokov do úvahy jedine uzatvorenie kúpnej zmluvy v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok (ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z.z.). Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že obe podmienky by museli byť splnené kumulatívne, t.j. súčasne. Správny orgán by teda skúmal kúpnu zmluvu v tomto rozsahu. V rámci skúmania nápadne nevýhodných podmienok by išlo o posudzovanie určenia kúpnej ceny, ktorá by musela byť v súlade s v tom čase platnými a účinnými cenovými predpismi, pri posudzovaní podmienky tiesne zasa vhodným spôsobom vziať do úvahy všetky okolnosti posudzovaného prípadu, teda nielen politický motív, ale aj tieseň samotnej konajúcej osoby. Inými slovami, pri posudzovaní tiesne a nápadne nevýhodných podmienok je potrebné vychádzať z toho, že tieseň je subjektívny stav osoby vyvolaný objektívnymi skutočnosťami, ktoré doliehajú na konajúceho takým spôsobom, že toho obmedzujú v slobodnom rozhodovaní do takej miery, že urobí právny úkon, ktorý by inak nikdy neurobil a tak koná vo svoj neprospech a pri skúmaní znakov nápadne nevýhodných podmienok je potrebné prehodnotiť, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzatvorenia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklých.

Navrhovateľka v priebehu konania tento reštitučný nárok neuplatnila, avšak ani netvrdila tieto skutočnosti. Správny orgán nemôže posudzovať kúpnu zmluvu z hľadiska splnenia všetkých zákonom stanovených náležitostí právneho úkonu vrátane prejavu vôle, ak navrhovateľka spochybňuje podpis jej právneho predchodcu, nie spomínanú tieseň a nápadne nevýhodné podmienky. Ako vyššie skonštatoval odvolací súd, platnosť právneho úkonu v takom rozsahu posudzuje jedine civilný súd a nie je v kompetencii správneho orgánu skúmať platnosť kúpnych zmlúv, resp. pravosť podpisu predávajúceho v tomto konaní (pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/80/2008 z 3. decembra 2008).

Ak si teda navrhovateľka neuplatňuje svoje právo na navrátenie vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam, ktoré prešli na štát na základe reštitučných titulov vyplývajúcich zo zákona č. 503/2003 Z.z., nemožno jej odvolaniu priznať úspech. Námietky navrhovateľky v podanom odvolaní neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd konštatuje, že nepochybil preto krajský súd, keď napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, pričom odvolací súd sa stotožnil s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že navrhovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech ich náhradu nepriznal a odporcovi náhrada trov zo zákona neprináleží (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.